

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.268/2014/25. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2015. év január hó 14. és 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A pénzmosás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.466/2010/63. számú ítéletét a III. r., a IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlott tekintetében **megváltoztatja:**

A III. r. vádlott esetében a jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette a 2012. évi C. törvény 408. § a) pontja szerint minősül.

A próbára bocsátás megszüntetése esetére a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vádlottat 89.812 (nyolcvankilencezer-nyolcszáztizenkettő) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

A IV. r. vádlott esetében a jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette, mint bűnsegéd a 2012. évi C. törvény 408. § a) pontja, a pénzmosás büntette a 2012. évi C. törvény 399. § (1) bekezdés a) pont aa, (4) bekezdés b) pontja, a folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége a 2012. évi C. törvény 345. §-a alapján minősül.

A vádlott - a büntetés végrehajtása elrendelése esetén - a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottat 124.681 (százhuszonnégyezer-hatszáznyolcvanegy) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

A VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlott esetében a bűnsegédként elkövetett jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette a 2012. évi C. törvény 408. § a) pontja és a folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétsége a 2012. évi C. törvény 345. §-a alapján minősül.

A VIII. r. és a IX. r. vádlottat külön-külön 124.684 (egyszázhuszonnégyezer-hatszáznyolcvannegy) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

A X. r. vádlottat 150.290 (százötvenezer-kettőszázkilencven) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből az érdemi tárgyalások közül a 2013. január 23-ai napot mellőzi, a 2012. október 31-ai tárgyalási napot 2012. október 29-re helyesbíti.

Egyebekben a III. r., a IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A II. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

A megismételt eljárás során az elsőfokú eljárásban felmerült, megállapítható, 1.230.610 (egymillió-kettőszázharmincezer-hatszázöt) forint és a másodfokú eljárásban összesen felmerült 284.309 (kettőszáznyolcvannégyezer-háromszázkilenc) forint büntügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Ítéltábla 2010. március 12. napján kelt 5.Bf.92/2009/15. számú hatályon kívül helyező határozata folytán megismételt eljárásban a Fővárosi Bíróság a 2010. május 6. napján kelt és 2010. május 20. napján jogerőre emelkedett 15.B.466/2010/5. számú végzésével az I. r. vádlottal szembeni büntetőeljárást - figyelemmel arra, hogy az I. r. vádlott 2010. március 17. napján elhunyt - a Btk. 32. § a) pontjára tekintettel, a Be. 267. § (1) bekezdés c) pontja alapján megszüntette.

A Fővárosi Törvényszék a 2013. február 27. napján kelt 15.B.466/2010/63. számú ítéletével a II. r. vádlottat jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette (Btk. 298/D. § a) pont), pénzmosás büntette, mint felbújtó (Btk. 303. § (3) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége, mint felbújtó (Btk. 276. §) miatt halmazati büntetésül 500 napi tétel pénzbüntetésre ítélte.

Az egy napi tétel összegét 3000 forintban állapította meg. A kiszabott pénzbüntetés összege 1.500.000 forint. 13.281.500 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el a lefoglalt és az É-2/2003. számú letéti jegyzéken kezelt 105.998.200 forintból, az ezt meghaladó összeg lefoglalását megszüntette és a II. r. vádlott részére kiadni rendelte azzal, hogy az összeget a kiszabott pénzbüntetés és a megállapított büntügyi költség megfizetése érdekében visszatartja.

A vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott pénzbüntetésbe beszámította akként, hogy egy napi tétel pénzbüntetésnek egy nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetében (Btk. 298/D. § a) pont). Ezért őt 2 évre próbára bocsátotta.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a próbára bocsátás megszüntetése esetére beszámította.

A IV. r. vádlott bűnösségét jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetében, mint bűnség (Btk. 298/D. § a) pont), pénzmosás büntetében (Btk. 303. § (1) bekezdés c) pont, (4) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

A VI. r. vádlottat közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274. § (1) bekezdés b) pont) miatt 1 évre próbára bocsátotta.

Jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette, mint bűnsegéd (Btk. 298/D. § a) pont) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottakat 2-2 évre próbára bocsátotta.

Az V. r. és a VI. r. vádlottakat az ellenük jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette, mint bűnsegéd (Btk. 298/D. § a) pont), pénzmosás büntette (Btk. 303. § (1) bek. c) pont, (4) bek. b) pont) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. A II. r. vádlottat 150.817 forint, a IV., a VIII., a IX. és a X. r. vádlottakat külön-külön 93.717 forint, a VI. r. vádlottat 334.307 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó bűnügyi költség tekintetében akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott 3 napon belül, 2013. március 1-jén jelentett be fellebbezést a II. r. vádlott terhére bűnösség megállapítása végett üzletszerűen elkövetett pénzmosás büntetében és súlyosítás végett, a III. r. vádlott terhére súlyosításért, büntetés kiszabásért, a IV. r. vádlott terhére súlyosításért, az V. r. vádlott terhére valamennyi vád tárgyává tett bűncselekményben bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett, a VI. r. vádlott terhére jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette, pénzmosás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt bűnösség megállapítása, súlyosítás, büntetés kiszabása végett. A tárgyaláson a II. r. vádlott felmentésért, védője felmentésért és enyhítésért, a VI. r. vádlott a bűnügyi költség tekintetében jelentettek be fellebbezést.

A jogorvoslati nyilatkozat megtételére 3 napot tartott fenn a III. r. vádlott védője, a IV. r. vádlott és védője, valamint a X. r. vádlott és védője.

A Fővárosi Törvényszék Büntető Irodája lajstromkimutatása szerint 2013. március 1-jén a III. r. vádlott védője és a IV. r. vádlott védője, 2013. március 4-én a X. r. vádlott védője írásban fellebbezést jelentettek be.

A pótlólag beszerzett iratok szerint a III. r. vádlott védője megjelölés és indokolás nélkül jelentett be fellebbezést, a IV. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezése indokolásában a tényállás II/7. a. és b., a 8. a. és b., valamint a 9. pont tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak tartotta a Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja alapján. Kifogásolta, hogy nem teljeskörű és téves a bizonyítékok értékelése. Hivatkozott arra, hogy nem érdemi hivatkozási alap az írásszakértői vélemény, mivel az V. és VI. r. vádlottak gépi bizonylatok kiállítói és nem szignózói. Utalt továbbá az V. r. vádlott vallomására, az V. és VI. r. vádlottak terhére rótt és a többi - ítéletben elfogadott - cselekmények hasonlóságára. Mivel mindez a II. r. vádlott felbújtói tevékenységét is érinti, a II. r., az V. és a VI. r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a III., a IV., a VIII., a IX. és X. r. vádlottak tekintetében nem értékelte kellő súllyal a súlyosító körülményeket a IV. r. vádlottra kiszabott büntetésnél, a többi vádlottnál alkalmazott 2 év próbára bocsátásnak nincs kellő visszatartó ereje, ezért indokolt a vádlottakkal szemben börtönbüntetés kiszabása, a III., a VIII., a IX. és a X. r. vádlottaknál annak próbaidőre felfüggesztése.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.475/2014/2-I. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta és bejelentette, hogy azon részt vesz.

Az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védői és vádlotti fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta és szem előtt tartotta a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében előírtakat.

A tényállást a 7. a., b., 8. a., b. és 9. pontokat - melyek a II., az V. és a VI. r. vádlottakat érintik - kivéve megalapozottnak tartotta.

A 7. a. és b., a 8. a. és b., valamint a 9. pont tényállását a Be. 351. § (2) bekezdés b) és d) pontjára figyelemmel megalapozatlannak ítélte, mert a tényállás hiányos és hibás ténybeli következtetéseket tartalmaz, továbbá az elsőfokú bíróság e tényállási pontok tekintetében indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Az V. r. vádlottat érintő II/7. b., 8. a. és b. pontban a tényállás hiányos voltát arra alapította, hogy a tényállás részévé kellett volna tenni a vádlottnak azon, a bíróság által elfogadott vallomását, miszerint az I. és a II. r. vádlott több esetben arrogáns hangnemben adtak neki utasítást, hogy az ún. látszatvásárlások lebonyolítása, fekete vásárlásból származó pénz legálissá tétele érdekében történő „fényképezést” ellásson. Ennek a ténybeli megállapítását követően a bizonyítékok részletes elemzése alapján állást lehetett volna foglalni abban a kérdésben, hogy az V. és a VI. r. vádlott ezeknek az utasításoknak eleget tett-e vagy sem.

A bíróság az ítélet 71. oldalán egyértelműen állást foglalt abban, hogy a lehallgatási jegyzőkönyvek az I. és II. r. vádlotton túlmenően a IV., V., VI., VIII. és IX. r. vádlott esetében is figyelembe vehetők a tényállás megállapítása körében. Így tehát szükséges és indokolt lett volna ezen jegyzőkönyvek releváns részeinek ismertetése és összevetése a további bizonyítékokkal. Nem kerülhető meg az V. r. vádlott esetében a nyomozati vallomások ügyre vonatkozó részleteinek kiemelése, már csak azért sem, mert a gyanúsított nemcsak saját magára nézve, hanem a VI. r. vádlott szerepére is tett nyilatkozatokat. Az V.r. vádlottnak a nyomozati iratok 7193. oldaltól a 7233. oldaláig terjedő - több alkalommal történő - kihallgatása során elmondottakból megállapítható, hogy az e vádpontban írt pénzváltói tevékenységgel kapcsolatos feladatkörök elsődlegesen az ő és a VI.r. vádlott személyéhez kapcsolhatóak. A gyanúsított konkrét esetekről is beszélt a nyomozati iratok 7223., 7225., 7227. és 7231., valamint a 7315-17. oldalán, amelyek a VI.r.vádlott szerepét is érintették. Saját személyére vonatkozó védekezésének lényege, hogy bár valóban kapott agresszív hangvételi utasításokat I. és II. r. vádlottól, hogy a munkakörén túlmenő feladatokat - ún. látszatvásárlások lebonyolítása, fekete vásárlásból származó pénz legálissá tétele érdekében történő „fényképezés” - ellásson, de ennek visszásságát észelve ezen „kérdéseknek” nem tett eleget.

A bíróság a lehallgatási anyag tartalmával történő részletes összevetés mellőzésével, kritika nélkül elfogadta ezt a védekezést, azt rögzítve, hogy mindössze annyi állapítható meg, miszerint ilyen irányú felkérés érkezett a vádlottak felé, ám hogy ez megtörtént-e, kétséget kizáróan bizonyítani nem lehet.

Az V.r. vádlottal kapcsolatos lehallgatási anyagban számos olyan elem található, amely nem pusztán felkérésre, hanem az V. r. vádlott aktív szervező tevékenységére vagy az általa már elvégzett cselekményekre utal.

Kifogásolta, hogy a VI. r. vádlottal kapcsolatos lehallgatási anyag részletes elemzése szintén kimaradt az ítéletből annak ellenére, hogy a 7931. és 79 35. oldalon található részek az ő vonatkozásában is tartalmazznak olyan adatokat, amelyek egyértelműen aktív közreműködésre utalnak.

Álláspontja szerint sincs jelentősége annak, hogy az írásszakértők a vádlottak szignóit az okiratokon nem azonosították be, miután az V. r. vádlott és a VI. r. vádlottak gépi bizonylatok kiállítói és nem szignóírással ellátói voltak.

Figyelemmel arra, hogy a bíróság az V. r. és a VI. r. vádlottak esetében a bizonyítékok összefüggéseiben történő értékelését elmulasztotta, így velük szemben az elsőfokú ítélet olyan mértékben megalapozatlan, amely a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki. Ez a megalapozatlanság a cselekményre való rábírással vádolt a II. r. vádlottra is kiterjed, akinek szerepe nem különíthető el. Ezért mindhármuk esetében az ítélet hatályon kívül helyezése szükséges.

A többi tényállási pont vonatkozásában a tényállás hibamentes, a bizonyítékok értékelése teljeskörű, az indokolás részletes, megfelel a logika és életszerűség szabályainak. A bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényes a minősítés is.

Helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a cselekmények elbírálása során az elbíráláskori jogszabályt kell alapul venni. Az elsőfokú ítélet kihirdetése után, 2013. július 1. napjától hatályosult új Btk. rendelkezéseit is vizsgálva, az elkövetéskori és az új Btk. rendelkezéseit összevetve akként foglalt állást, hogy valamennyi vádlottra összhatásában az új Btk. a kedvezőbb, ezért ezt kell alkalmazni és a minősítéseket az új Btk.-ban írt jogszabályi helyek alapján kell megjelölni.

A büntetés kiszabása körében a III., IV., VIII., IX. és X. r. vádlottaknál az alkalmazott büntetést és intézkedéseket eltúlzottan enyhének ítélte, utalva arra is, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdésére figyelemmel a büntetés meghatározásánál a középérték a kiindulási alap. A büntetési célok eléréséhez a IV. r. vádlott esetében a felfüggesztő rendelkezés érintetlenül hagyása mellett hosszabb tartamú szabadságvesztés alkalmazását, a III., a VIII., a IX. és a X. r. vádlottaknál intézkedés helyett pénzbüntetés kiszabását tartotta szükségesnek.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 15.B.466/2010/63. számú ítéletét a III. r., a IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a IV. r. vádlott esetében a börtönbüntetés tartamát a felfüggesztő rendelkezés érintetlenül hagyása mellett emelje fel és mondja ki, hogy a büntetés végrehajtásának elrendelése esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A III. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottakkal szemben intézkedés helyett pénzbüntetést alkalmazzon. A II. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak esetében az ítéletet a Be. 375. § (1) bekezdése és a Be. 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban írtakat mindenben fenntartotta és indítványa összhatásában azzal egyező volt. A hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítvány kapcsán azt emelte ki, hogy az V. és a VI. r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság nemcsak figyelmen kívül hagyta, de nem is értékelte bizonyítékként a lehallgatási anyagot és azt nem vetette össze a többi bizonyítékkal. Ez a mérlegelési tevékenység az elsőfok feladatkörébe tartozik, a másodfokú eljárásban nem pótolható. A többi vádlott tekintetében az indítványt a nagyon hosszú időmúlás ellenére a cselekmények tárgyi súlya miatt tartotta fenn.

A II. és a VI. r. vádlott védője elsődlegesen azt az álláspontját hangsúlyozta, hogy szükségtelen az ítélet hatályon kívül helyezése, az eljárást másodfokon be kellene fejezni. Érvelése szerint tévedett

az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a II. r. vádlott elkövette a jogosulatlan pénzügyi tevékenység bűntettét, mivel a Hpt. helyes értelmezésével a pénzügyi tevékenységet engedéllyel végezték. Amennyiben a számviteli szabályokat megsértették a PSZÁF-nak kellett volna eljárnia, bírságot vagy az engedélyt visszavonni. Ezért tényállási elem hiányában nem lehetett volna a bűnösséget megállapítani. A pénzmosás járulékos, ha nincs jogosulatlan pénzügyi tevékenység, a pénzmosás sem állapítható meg. A folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítással kapcsolatban pedig a tényállást tisztázatlannak tartotta. A titkos információgyűjtés kapcsán a korábban már részletesen kifejtetteket mindenben fenntartotta. A II. r. vádlott felmentését kérte, másodlagosan enyhítést kért.

A VI. r. vádlott fellebbezése kapcsán arra mutatott rá, hogy a megállapított bűnügyi költség eltúlzott, holott majdnem minden vádpont alól felmentették.

A II. r. vádlott írásbeli észrevételében és felszólalásában kifogásolta az ellene 12 éve folyó eljárást, a főügyési indítványt annak kiemelése mellett, hogy őt a Nemzetbiztonsági Hivatal alaptalanul fegyver- és kábítószer-kereskedőként lehallgatta, az elsőfokú bíróság ítéletében szó szerint lemásolta a vádat és még a személyi adatait sem vette figyelembe. Kifogásolta annak megállapítását is, hogy a cégek mögött ő és a testvére állt, mivel neki saját 150 milliós cége volt, a Kft1. egyéb érdekelt1 ellen, aki a V utca legnagyobb pénzváltója, semmi eljárás nem folyt, egyéb érdekelt2 hazudott vele kapcsolatban, míg egyéb érdekelt3 igazat mondott, hogy neki nem váltott, mégis alaptalanul azzal gyanúsították, hogy pénzmosó. A vietnámi soha nem ismerte fel, mégis azt állapították meg, hogy a pénzt ő váltotta neki. Ezért szeretné, ha a bíróság kimondaná, hogy nem igaz mindaz, amit a terhére róttak.

A VI. r. vádlott irreálisan soknak tartotta a terhére megállapított bűnügyi költséget, mivel szinte minden vád alól felmentették.

A III. r. vádlott védője osztotta a II. r. vádlott védőjének azon álláspontját, hogy a jogosulatlan pénzügyi tevékenységre vonatkozó tényállás hiányos. Utalt arra, hogy a Kft2. az engedély visszavonása után nem váltott, erre tanú sincs, a Kft3.-ben a III. r. vádlottnak semmi szerepe nem volt, a tanúk vallomásai vele kapcsolatban nem igazolják a vádat, ezért a vádlott felmentését kérte.

A IV. r. vádlott védője egyetértett a II. r. vádlott védője által előadottakkal. A IV. r. vádlott nem követte el a jogosulatlan pénzügyi tevékenységet és hozzá kapcsolódóan a pénzmosást sem. Osztotta a II. r. vádlott védőjének álláspontját a magánokirat-hamisítás kapcsán és a titkos információgyűjtés vonatkozásában is. Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott minden vádpont alóli felmentését kérte. 12 év után elfogadhatatlannak ítélte az ügyési fellebbezést és másodlagosan intézkedés alkalmazását kérte.

Az V. r. vádlott védője részletesen idézte a vádlott körülményeit, a vallomását, melynek alapján az megállapítható, hogy pénzzállítást végzett és besegített a pénztárosnak, de ha látta, hogy valami szabálytalan volt, abban nem vett részt. Az írásszakértő az V. r. vádlott aláírását kizárta, a vádlott az elért lehallgatási anyagra életszerű magyarázatot adott. Mivel a lehallgatási anyagra nem lehet alapítani, az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A VIII. és a IX. r. vádlottak védője utalva a tényállás kifogásolhatóságára, a titkos információgyűjtés és annak felhasználása kapcsán az ellentétes adatokra az ítélet 61. és 71. oldalán, a 81. oldal megkérdőjelezhető megállapítására és arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, az ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az időmúlás

nagyon jelentős, az elsőfokú bíróságnak soron kívül kellett volna eljárnia és ésszerű határidőben döntést hoznia. Mindez nem teljesült, így az időmúlás védenecsei terhére nem róható.

A X. r. vádlott védője az eltelt 12 évre tekintettel elsődlegesen megrovás alkalmazását, másodlagosan helybenhagyást indítványozott.

A jelenlévő a II. r., a VI. r. és a X. r. vádlottak az utolsó szó jogán felszólalni nem kívántak.

A bejelentett fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés részben, az alábbiak szerint alapos.

Az ítélet tábla a kétoldali perorvoslatokkal megtámadott elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat és a megismételt eljárásra vonatkozó előírásokat betartotta.

A Fővárosi Ítélet tábla álláspontjával egyezően foglalt állást abban, hogy a lehallgatási jegyzőkönyvek a pénzmosás büntetével vádolt a II. r. vádlott esetében törvényesen felhasználhatók és a Be. 206/A § (2) bekezdés b) pontja alapján az engedélyben nem szereplő, de pénzmosással ugyancsak megvádolt a IV. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak vonatkozásában is biztosítékként értékelhetők.

Itt utal az ítélet tábla a VIII. és a IX. r. vádlott védője által a 61. és 71. oldalon levő ellentmondásokra hivatkozás kapcsán arra, hogy a 61. oldal utolsó bekezdésében tett megállapítás a titkos adatszerzésre vonatkozik, a 71. oldalon tett megállapítás pedig a titkos információgyűjtésre. A 71. oldalon levő, a VIII. és a IX. r. vádlottakra hivatkozás azonban - szemben a IV., az V. és a VI. r. vádlottalra vonatkozó indokolással - téves.

Az ítélet tábla azonban nem osztotta a titkos információgyűjtés kapcsán a II. r. vádlott védője által a már korábban is kifejtett és a hatályon kívül helyező határozatban részletesen cáfolt álláspontját.

Az elsőfokú bíróság - az ítélet tábla iránymutatásának megfelelően - ugyancsak helyesen foglalt állást tanú1 és tanú2 tanúk nyomozati vallomásának felhasználhatósága kérdésében is.

Tanácsváltás folytán a Be. 287. § (4) bekezdése és a Kúria 97/2012. BK véleménye alapján törvényesen került sor az eljárás megismétlésére az iratok ismertetésével. Helytálló volt a tanúk vallomásának felolvasása a Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

Az iránymutatásnak megfelelő körben, kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság az V. és a VI. r. vádlottakat érintő bizonyítékok kivételével a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat a szükséges mértékig feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte és tényből tényre is a logika szabályainak megfelelően következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás - a II/7. a., b., 8 a., b. és 9. tényállási pontok kivételével - túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól.

A tényállás azonban a megismételt eljárásban fenntartott és módosított váddal együtt részben kiegészítésre, pontosításra szorul.

Az ügyész a 21. számú tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldal utolsó bekezdésében az I/11/a. vádpont második bekezdését tisztázta, miszerint ez két bűncselekmény, a nyomozati irat XVII. kötet 7517. oldalra vonatkozik, az I. és VIII. r. vádlott közötti lehallgatás február 28-án volt, a 7545. oldalon

szereplő pedig február 17-én, a lehallgatási jegyzőkönyv a második bekezdésre vonatkozik. A pénzmosási adatlapot a VIII. r. vádlott töltötte ki.

Az ítélet tábla a megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a továbbiakban az alábbiakkal egészíti ki és pontosítja:

- A 19. oldal 5. bekezdésében a helyes dátum: 2003. február 8.
- A 21. oldal 2. bekezdésében a helyes összeg 105.085 Euro.
- A 22. oldal 4. bekezdés 2. mondatából az időpontra utalást mellőzi.
- A 22. oldal 5. bekezdés utolsó mondatába a teljes és helyes dátum: 2003. április 11.

A fentiek szerint kiegészített és pontosított tényállás a - II/7.a, b., II/8.a., b., II/9. tényállási pontok kivételével - már megalapozott, következésképp ez a tényállás a III. r., a IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak tekintetében a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság a fenti vádlottakat érintően a szükséges mértékben eleget tett indokolási kötelezettségének. Indokát adta annak, hogy a IV. r. és a X. r. vádlott védekezését miért nem fogadta el, illetve számot adott arról, hogy a III. r., a IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak tekintetében a tényállást mely bizonyítékokra alapozta.

Az okirati bizonyítékokból, így elsődlegesen a cégadatokból, a telephelyek azonosságából, átfedésükből, az engedélyezési és megszüntetési időpontok összehasonlításából, a személyi kör változásaiból, illetve azonosságából egyenes következtetést lehet levonni a vádlottak közötti szoros kapcsolatra (ítélet 63-69. oldal).

További azonosság, hogy mind a négy cég esetében az első szerződő fél kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló megbízási szerződésben az Rt1. volt, majd a felmondást követően az Rt2.

Valamennyi cég nevében elsődlegesen a korábbi I. r. vádlott tartotta a kapcsolatot tanú3 és tanú4.

Az engedélyezési eljáráshoz csatolt iratok, valamint a nem nyomtatvány alapú iratok azonos formában készültek, alaki és tartalmi sajátosságai megegyeztek.

Mind a híváslistákból, mind a lehallgatási anyagból kétséget kizáróan megállapítható, hogy a hierarchia élén a korábbi I. r. vádlott, valamint a II. r. és a III. r. vádlott állt.

A személyi összefonódás olyan szintű volt, hogy a II. r. vádlott letelepedési engedélyéhez a jövedelemigazolást a III. r. vádlott intézte. A II. r. vádlott által megteremtett anyagi függőség is közrejátszott abban, hogy a IV. r., a VIII. r. és a IX. r. vádlott aktívan részt vállaltak a bűncselekmény-sorozat elkövetésében.

A fekete váltásokban részt vevő ügyfelekkel a korábbi I. r., valamint a II. és a III. r. vádlottak tartották a kapcsolatot, akik vagy nem rendelkeztek pénzváltásra engedéllyel, vagy átlépték az engedély kereteit.

Az elsőfokú bíróság irathűen elemezte a III. r. vádlott irányító szerepét a Kft4-ben. Tanú5, tanú6, tanú7, tanú8, tanú9, tanú10 tanúk egyöntetűen a III. r. vádlottat tekintették a Kft. tulajdonosának, holott a cégiratok szerint ilyen jogosultsága nem volt, a váltásokat is vele egyeztették telefonon.

A VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak vonatkozásában a hamis okiratok, a híváslisták, a tanúk vallomása, az igazságügyi írásszakértői vélemény és a II. r. vádlottal ápolt kapcsolatuk alapján

egyértelműen megállapítható volt, hogy nem létező személyek nevére, illetőleg váltást nem bonyolító, de létező személyek nevére kerültek kiállításra a bizonylatok, valamint a fekete váltások biztosítása érdekében álfényképfelvételeket is készítettek.

A X. r. vádlott azon védekezését, amelyben kétségbe vonta, hogy a tanúk elhagyták a személyi igazolványukat és fiktív számla kiállítása történt, illetve tanú11 a Bankból kivett pénzeszegeket egyenesen hozzá vitte átváltani, tanú12 pedig ügyfeleket vitt hozzá és nagy összegeket váltottak, nemcsak az e körben meghallgatott valamennyi tanú cáfolta, de nem erősítette meg a X. r. vádlott indítványára meghallgatott 2. sz. tanú, tanú13 és tanú14 sem.

A IV. r. vádlott vonatkozásában a széleskörű üzleti együttműködése, anyagi függősége a korábbi I. r., valamint a II. r. vádlottól, a lehallgatási jegyzőkönyvek anyaga, az írásszakértői vélemény és a tanúk vallomásai alapján a hamis okiratok készítése, az álfényképezés, a feketén váltott összegnek gazdasági tevékenység gyanánt a Kft-be bevitele egyértelműen bizonyított.

A III. r., a IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak tekintetében a fenti bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítve zárt logikai láncot alkotnak, egy irányba, a vádlottak büntetőjogi felelősségének irányába mutatnak, kizárva ezzel a más általi elkövetés lehetőségét.

A megállapított, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapuló irányadó tényállásra tekintettel, a III. és a IV. r. vádlottak felmentését célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlottak védekezésének elfogadását célozzák, melyek a perrendi szabályok értelmében eredményre nem vezethetnek.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és az ítélet kihirdetésekor hatályos Btk. szerint törvényes volt a cselekmények minősítése is.

Mivel az elsőfokú ítélet kihirdetését követően, 2013. július 1-jén hatályba lépett a 2012. évi C. törvény Btk. 2.§-a alapján vizsgálni kellett azt, hogy az új Btk. vagy az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény rendelkezései-e az enyhébbek, tehát melyiket kell alkalmazni.

Az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészség azon indítványát, mely szerint a 2012. évi C. törvény (új Btk.) a kedvezőbb és alkalmazandó törvény, alaposnak találta arra tekintettel, hogy az elkövetéskor a jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység büntette egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntetendő, míg az új Btk. szerinti jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettének három évig terjedő a büntetési tétele, a IV. r. vádlott esetében pedig - felfüggesztett szabadságvesztés esetén is - rendelkezni kell a kétharmados feltételes szabadságra bocsátásról.

Ennek értelmében a III.r., a IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettének minősített cselekménye a 2012. évi C. törvény (új Btk.) 408. § a) pontja szerint minősül.

A IV. r., a VIII. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak okiratokkal kapcsolatos tevékenysége a 2012. évi C. törvény 345. §-a szerinti hamis magánokirat felhasználásának vétsége.

A folytatólagos elkövetés megállapítása helyes volt - bár az ítélet 88. oldalán a minősítések felsorolásánál rögzítésre nem került - és az az új Btk. 6. § (2) bekezdésén alapul.

A IV. r. vádlott tekintetében a megállapított pénzmosás büntette arra tekintettel, hogy az I/10. és II/5. tényállási pontokat alapul véve az elkövetési érték összesen 57.381.500 forint, figyelemmel az új Btk. 459. § (6) bekezdés c) pontjára, a 399. § (1) bekezdés a, aa) pont szerint büntetendő és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő cselekmény.

A dolog, illetve a pénzügyi tevékenység, pénzügyi szolgáltatás igénybevételének fogalmát a Btk. 402. § (1) és (2) bekezdése határozza meg.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság részletes és helyes jogi indokolását az alábbiakkal tartotta szükségesnek kiegészíteni:

A 2013. december 23-án kihirdetett és a jelen ügyet érintően 2014. január 1-jén hatályba lépett a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (továbbiakban Hpt.) a vádlottak által elkövetett pénzügyi tevékenységet illetően jelentős változást nem tartalmaz.

A Hpt. 1. § (1) bekezdésnek a) pontja rendelkezik a törvény hatályáról, a 3. § (1) és (2) bekezdés határozza meg a pénzügyi szolgáltatás és a kiegészítő pénzügyi szolgáltatás fogalmát és az üzletszerű tevékenység meghatározását nem a melléklet, hanem az értelmező rendelkezés, a 6. § (1) bekezdés 116. pontja tartalmazza.

A jelenleg hatályos - helyesen - 297/2001. (XII. 21.) Kormányrendelet a pénzváltási tevékenységről jelen ügyet nem érintően változott.

A pénzváltási tevékenység végzésére az engedélyt jelenleg a Magyar Nemzeti Bank bocsátja ki.

A dolog, illetve a pénzügyi tevékenység pénzügyi szolgáltatás igénybevételének fogalmát a Btk. 402. § (1) és (2) bekezdése határozza meg.

Egyebekben törvényes a jogi indokolás, a minősítés az új Btk. szerinti.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel és megfelelően értékelte. A bűnösségi körülményeket azonban az alábbiakkal ki kellett egészíteni.

A IV. r. vádlottnál további enyhítő körülményként került értékelésre az, hogy a pénzmosásnál megállapított összesen 57.381.500 forint nem sokkal haladja meg a minősítéshez megkívánt 50.000.000 forintos értékhatárt.

Valamennyi vádlottnál nyomatékos enyhítő körülmény, hogy a megismételt eljárásban meghozott ítélet óta közel 2 év telt el, így az időmúlás az elévülést is lényegesen meghaladó 12 év.

Az ilyen tartamú időmúlást, amit számos ügyben kimondott az Európai Bíróság, a büntetés kiszabásánál kell kompenzálnia a bíróságnak.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Strasbourg) számtalan konkrét esetben hozott döntésében kifejtette az eljárások elhúzódásával kapcsolatos álláspontját. Az ide vonatkozó döntések minden esetben a kellő szorgalom kitétellel jelzik azon tagországi kötelezettségeket, amely minden eljáró hatóságra irányadó. A kellő szorgalom azt jelenti, hogy az ügy nehézségéhez, a szükséges eljárási cselekményekhez, az ügy bonyolultságára tekintettel, szükséges időt biztosítva, azonban ezen túl nem terjeszkedve, megfelelő időn belül az eljárások lefolyjanak és befejeződjenek. E viszonylatban az eljárás alatt álló személyeket áldozatként jelölik meg azokban az esetben, amikor ezen fenti követelmény az eljárás ésszerű, időn belüli befejezése nem áll fenn és kellő szorgalmat az eljáró hatóságok nem tanúsítanak.

Jelen esetben egyértelműen a hatóságok oldalán beálló okok miatt következhetett be ez az igen tetemes időmúlás. Az ítélezési gyakorlat szerint mindig enyhítő körülményként kell figyelembe venni az időmúlást, azonban az időmúlást mindig hozzá kell igazítani az adott ügy nehézségi fokához és összhangban a strassbourgi gyakorlattal, a szükséges eljárási cselekményekhez.

Az ítélet tábla erre tekintettel egyik vádlott esetében sem látta indokoltnak a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést, így nem kerülhetett sor sem a IV.r. vádlottra kiszabott büntetés súlyosítására, sem a többi vádlottal szemben alkalmazott intézkedés helyett pénzbüntetés kiszabására.

A IV.r. vádlott esetében a Btk. 82.§ (2) bekezdés c) pontja ad lehetőséget az enyhítő szakasz alkalmazására.

A büntetés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztése a Btk. 85.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

A végrehajtási fokozat helyesen került meghatározásra, annak alapja a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja.

A IV.r. vádlott a végrehajtás elrendelése esetén a Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Az előzetes mentesítés a Btk. 102.§ (1) bekezdésén alapul.

A III., a VIII., a IX. és a X. r. vádlottak próbára bocsátására a Btk. 65.§ (1) és (3) bekezdés alapján került sor.

A járulékos kérdések tekintetében a fenti vádlottak kapcsán a IV. és VIII.r. vádlottra vonatkozóan törvényes a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a III.r. vádlott esetében arról rendelkezett, hogy a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a próbára bocsátás megszüntetése esetére beszámítja.

A Btk. 92.§ (1) bekezdése törvényesen arra ad lehetőséget, hogy az előzetes fogvatartás és a házi őrizet teljes idejét be kell számítani a kiszabott szabadságvesztésbe, elzárásba, közérdekű munkába és pénzbüntetésbe. Arra nem ad törvényes lehetőséget, hogy a próbára bocsátás megszüntetése esetén kerüljön sor a beszámításra.

Ezért az ítéletábra ezt a rendelkezést mellőzte.

A bűnügyi költség kapcsán az elsőfokú bíróság nem állapította meg az eddig összesen felmerült bűnügyi költség összegét, tévesen határozta meg az egyes vádlottakat terhelő részt és az állam által viselendő bűnügyi költség összegét nem is állapította meg.

Ez részben arra is visszavezethető, hogy a költségjegyzéket hiányosan vezette és az elveszett, nem rekonstruált iratok hiánya is közrehatott abban, hogy a pontos összegek nem voltak ellenőrizhetők. Hiányosság volt azt is, hogy az elsőfokú bíróság - a rendelkezésre álló tárgyalási jegyzőkönyvek szerint - nem részletezte, hanem az azon a tárgyaláson összesen felmerült bűnügyi költség összegét állapította meg.

Az ítéletábra a bűnügyi költség kapcsán az alábbi megállapításokat tette.

Az alapeljárásban az elsőfokú ítélet meghozataláig összesen 2.839.048 Ft bűnügyi költség merült fel, melyből 1.945.743 Ft a fordítás, tolmácsolás díja volt.

Az igazságügyi szoftverszakértői véleménnyel kapcsolatban, amely a II. és a III.r. vádlottól lefoglalt anyagra vonatkozott, 176.000 Ft bűnügyi költség merült fel, ennek fele a III.r. vádlottra terhelhető, miként a tanú5 megjelenésével felmerült 1812 Ft, így a III.r. vádlottat, mivel a bűnössége megállapításra került kötelezni kellett az ezzel kapcsolatos, összesen 89.812 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A IV.r., a VIII.r. és a IX. r. vádlott tekintetében készült írásszakértői vélemény kapcsán 374.043 Ft bűnügyi költség merült fel, melyből az érintett vádlottakat külön-külön 124.680 Ft bűnügyi költség megfizetésére kellett kötelezni.

Szabó János X.r. vádlottra vonatkozó írásszakértői vélemény kapcsán 150.290 Ft bűnügyi költség merült fel, ennek megfizetésére a X.r. vádlottat külön kellett kötelezni.

Az V.r. vádlottra vonatkozó írásszakértői vélemény költsége 225.600 Ft az V.r. és a VI.r. vádlottra vonatkozó írásszakértői vélemény költsége 435.860 Ft volt. Az okmányszakértői vélemény díja 150.060 Ft volt.

Mivel az elsőfokú bíróság az V.r. vádlottat csak közokirat-hamisítás büntetében mondta ki bűnösnek, kizárólag a 15.060 Ft bűnügyi költség megfizetésére lehetett volna kötelezni.

A tanúk megjelenésével felmerült költségből a II.r. vádlottra vonatkozóan 2564 Ft és 5000 Ft., a korábbi I.r. vádlottra vonatkozóan 200 Ft tekintetében lehetett egyértelműen állást foglalni, a többi költség megállapítása kérdéses.

Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság, annak ellenére, hogy ítélete nem volt azonos az alapeljárásban hozott elsőfokú ítélettel, az ítélet bűnügyi költségre vonatkozó megállapításait vette át, eltekintett attól, hogy az alapeljárásban az elsőfokú bíróság a III.r. vádlottat felmentette, míg ő bűnösségét állapított meg, az V.r. és a VI.r. vádlottak bűnössége megállapításra került, míg ő lényegében felmentő rendelkezéseket hozott.

Az alapeljárás során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a másodfokú eljárásban 217.750 Ft bűnügyi költség merült fel, ehhez adódott még a tolmácsolás és a határozat lefordításának költsége, összesen 474.000 Ft.

A megismételt eljárás során a már felsorolt hiányosságok miatt pontos részletezés nélkül csak az összesen felmerült bűnügyi költség tekintetében tehető megállapítás akként, hogy annak összege 1.230.610 Ft.

A másodfokú eljárásban a fordítás kapcsán eddig 194.309 Ft, az V.r. vádlott védőjének irattanulmányozásával 40.000 Ft, valamint az V. és X.r. vádlottak védelmének ellátásával merült fel bűnügyi költség, mely összesen 284.309 Ft.

Az ítélet tábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét és pótolva az elsőfokú bíróság mulasztását a megállapítható elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét és a Be. 338.§ (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a megismételt eljárásban felmerült összes bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet bevezető részében tévesen került feltüntetésre az érdemi tárgyalások között 2013. január 23.-a, mivel ezen a napon az elsőfokú bíróság érdemi tárgyalást nem tartott, ezért e nap mellőzése volt indokolt.

2012. október 31. napján az elsőfokú bíróság nem tartott tárgyalást, de 2012. október 29. napján igen, ezt igazolja az iratokhoz csatolt hivatalos feljegyzés is. Ennek megfelelően került sor a dátum helyesbítésére.

Az ítélet tábla a III.r, a IV.r., a VIII.r., a IX.r. és a X.r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg a vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az V.r., a VI.r. és a pénzmosás büntette kapcsán velük szoros összefüggésben levő a II.r. vádlott tekintetében a II/7.a./ és b/, 8.a./ és b/, valamint a 9. pont kapcsán a Be. 351.§ (2) bekezdés b) és d) pontjaiban írt okból megalapozatlan ítéletet hozott, maradéktalanul nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem, amelynek következtében az ítélet felülbírálatára nem alkalmas. A megalapozatlanság pedig a felülmérlegelés tilalma folytán a másodfokú eljárásban nem volt kiküszöbölhető.

Előjáróban az ítélet tábla szükségesnek tartja megjegyezni azt, hogy a bizonyítási eszközök törvényességének, a bizonyítékok hitelt érdemlőségének, jelentőségének értékelése, a bizonyítékok egybevetése, az eltérő vagy éppen ellentétes bizonyítékok közül egyes bizonyítékok elfogadása, mások elvetése az elsőfokú bíróság feladata.

A bíróság a bizonyítékok értékelését akkor fejezi be, ha az összes releváns bizonyítási eszközt beszerezte és értékelte. A bizonyítékok és a bizonyítás eredményének a Be. 78.§ (3) bekezdés szerinti értékelése azonban - a fenti csak gondolatilag elkülöníthető mozzanatok alapján - a jelen ügyben az elsőfokú bíróság részéről túlnyomórészt elmaradt.

Az elsőfokú bíróság - eltérően attól, miként tette azt a IV.r. vádlott esetében - nem vette figyelembe és nem értékelte az V.r. vádlott anyagi és egzisztenciális függőségét a II.r. vádlottól.

A II.r. vádlott 2002. október-november környékén 3-400.000 Ft kölcsönt adott V.r. vádlottnak. A kölcsönt azzal a feltétellel nem kellett visszafizetnie, ha a saját nevére devizaszámlát nyit 5 különböző bankban. A számlák megnyitása után a tranzakciókat már a II.r. vádlott intézte, az átutalási megbízásokat azonban az V.r. vádlott blikóban írta alá. az V.r. vádlott már 6 hónapja munkanélküli volt, amikor a II.r. vádlott munkát ajánlott neki, illetve saját nyilatkozata szerint „anyagi körülményeim miatt voltam rászorulva az arabokra...” és náluk is lakott a G utcai irodában (nyomozati iratok XVI. kötet 7221 oldal 5. bekezdés, 7223. és 7233. oldal).

A cégek és a személyek közötti összefonódást igazolja, hogy az V.r. vádlott a III.r. vádlott valutapénztárosa volt S városban kb. 3 éven keresztül, tehát tisztában volt a váltási folyamattal.

A VI.r. vádlott vonatkozásában fogatosított házkutatás során lefoglalásra került a Kft3. cégekivonata, a VIII.r.vádlott (Kft5.) aláírási címpéldánya, a VIII.r. és a IV.r. vádlott személyi igazolványának másolata (nyomozati irat 7221. oldal 3. bekezdés 2004. február 19.-i vallomás).

A nyomozati iratok 7227. oldalán az V.r. vádlott arról is nyilatkozott, hogy a Kft1. által a bankból kihozott valutát a Kft3.-nek és a Kft5.-nek adták el..., valószínűsíti, hogy mindhárom cég mögött az I. és II.r. vádlottak állnak.

A mindkét cégben (a Kft5., Kft3.) dolgozó fenti vádlottak folyamatosan állították ki a hamis okiratokat és gyakorolták a „fényképezést”.

Nem értékelte az elsőfokú bíróság az V.r. vádlott 2004. november 23-án tett azon vallomását sem, miszerint a gyanúsításbeli időben a VI.r. vádlott volt a Kft1. valutapénztárosa. az V.r. vádlott szinte naponta segített a VI.r. vádlottnak úgy, hogy ő töltötte ki az azonosításra vonatkozó adatlapokat és a pénzmosási adatlapokat, míg a pénztárbizonylatokat minden esetben a VI.r. vádlott állította ki (nyomozati iratok 7315. oldal).

Az V.r. vádlott a 2003. december 22.-ei (nyomozati iratok 7211. oldal 6. bekezdés) és a 2004. február 19.-ei (nyomozati iratok 7229. oldal 2. bekezdés, 7231. oldal 4. bekezdés) vallomásaiban egyértelműen, határozottan és következetesen úgy nyilatkozott, hogy a cég pénztárosa egyedül a VI.r. vádlott volt, a bizonylatokat csak ő állította ki.

A nyomozati eljárás során tett vallomásaiban az V.r. vádlott olyan ismeretlen személyről, aki a G utcai üzletben a VI.r. vádlotton kívül valutapénztárosi tevékenységet folytatott volna, nem tesz említést.

A lehallgatási jegyzőkönyvek alapján sem állapítható meg, hogy az V.r. és a VI.r. vádlottakon kívül - csak a vizsgált tényállási pontok relációjában - ismeretlen személyt utasított volna a korábbi I.r. vádlott és a II.r. vádlott „fényképezésre”, illetve hamis okiratok kiállítására. Nem hivatkoztak más személyekre azok a vádlottak sem, akik a nyomozás során vallomást tettek.

A tanúként meghallgatott tanú¹⁵ (elsőfokú ítélet 44. oldal 3. bekezdés) arról nyilatkozott, hogy az alkalmazott G utcában a VI.r. vádlott volt (86. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 34. oldal).

A tanú¹⁶ a tanúvallomásában (48. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 26. oldal) előadta, hogy a G utcai pénzváltóban az V.r. és a VI.r. vádlottal találkozott, az V.r. vádlott is ott dolgozott.

Az elsőfokú bíróság azonban nem vont párhuzamot a fent ismertetett vallomások és a lefoglalt hamis bizonylatok között.

Az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyvből az rögzíthető, hogy a tanács elnöke ismertette a lehallgatási jegyzőkönyveket. Az azonban nem állapítható meg, hogy a lehallgatási jegyzőkönyvekből pontosan melyeket tett tárgyalás anyagává. A lehallgatási jegyzőkönyvek anyagának részletes elemzésére pedig az elsőfokú ítéletben nem került sor.

Miután a lehallgatási jegyzőkönyvekben rögzített beszélgetések részletes elemzése nem a másodfokú bíróság feladata, a jelen határozatban mindösszesen annyi megállapítás tehető, hogy a nyomozati iratok XVI. kötetének 7235-7285. és a XVIII. kötetének 7921-7931. oldalain rögzített beszélgetések a korábbi I.r. vádlott, valamint a II.r., az V. és a VI.r. vádlottak között zajlottak.

Volt olyan nap, amikor többször is beszéltek, pl. 2003. október 3-án, valamint a korábbi I. és a II.r. vádlott részéről elhangzott utasításokon túl az V. és a VI.r. vádlott által már megtörtént „fényképezésről”, illetve okiratok kiállításáról is szó volt.

A beszélgetések alapján megállapítható, hogy a korábbi I.r. vádlott és a II.r. vádlott elsődlegesen az V.r. vádlottal tárgyalt, őt utasította fényképezésre azzal, hogy a VI.r. vádlott is vegyen részt benne (pl. 2003. október 20.-i beszélgetés a nyomozati iratok 7269. oldalon).

A VI.r. vádlott pedig a 2003. október 3-ai beszélgetés során (nyomozati iratok 7931. oldal) már megtörtént fényképezésről számolt be.

Az elsőfokú ítélet 85-86. oldalán a II/8/b. és 9. tényálláshoz tartozó indokolást illetően az ítéletábra szükségesnek tartja arra felhívni a figyelmet, hogy a vád nem azt tartalmazza, miszerint a telefonos utasítás 2003. október 22-én és 29-én hangzott el, hanem az ügyészség a fiktív bizonylatok kitöltésének időpontját jelölte meg a vádiratban. Ezt figyelembe véve pedig az utasítás történhetett korábban és akár szóban is.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 25. oldalán a II/2.c/ pontban megállapította, hogy a II.r. vádlott 2003. október 19. napján tanú 100.000 euróját váltotta forintra, a II/2.e./ pontban pedig azt, hogy a II.r. vádlott 2003. október 29. napján tanú 60.000 euróját váltotta át.

Ezen időpontokat és a fiktív bizonylatok kiállításának dátumait és a beszélgetések anyagát kell vizsgálni a fent előadottak tükrében.

Az igazságügyi írásszakértői véleménnyel kapcsolatban megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság annak egyrészt perdöntő jelentőséget tulajdonított, másrészt az V.r. vádlott - vallomása szerint - pénzmosási adatlapokat állított ki és nem pénztárbizonylatokat.

A VI.r. vádlott esetében pedig azon megállapításon túl, hogy a kézeredet nem volt vizsgálható, nem került tisztázásra az, hogy ennek mi volt az oka.

A fentiekben felsorolt bizonyítékok egyenkénti és összefüggéseiben történő elemzése, értékelése is elmaradt.

Ennek következtében az ítélet 29. oldal utolsó és 30. oldal 1. bekezdésében tett megállapítások a II/7. tényállást illetően, valamint a II/7.a./b./ és 8/a./b./, valamint 9. pontban tett megállapítások az okszerű és logikus következtetés elemeit nélkülözik.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság megalapozatlan, felülbírálatra alkalmatlan ítéletét a tényállás II/7.a. és 7/b., 8/a. és 8/b., valamint 9. pontja tekintetében a Be. 375.§ (1) bekezdése és a Be. 376.§ (1) bekezdése alapján az V.r. és a VI. r. vádlott, valamint a pénzmosás büntetében érintett a II.r. vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

A Be. 21.§ (3) bekezdés c) pontja alapján az ügyet az elsőfokú bíróság más tanácsa tárgyalja.

Az eljárást a tárgyalási szaktól kell megismételni a tényállás II/7.a. és 7/b., 8/a. és 8/b. és 9. pontja tekintetében.

Vádlottként kell meghallgatni a II.r., az V. r. és a VI.r. vádlottat.

Amennyiben a vádlottak vallomást tesznek, korábbi vallomásaikra, a lehallgatási jegyzőkönyvekre, az okirati bizonyítékokra meg kell nyilatkoztatni őket.

Az igazságügyi írásszakértő esetleges meghallgatása esetén meg kell kísérelni annak tisztázását, hogy a gépi bizonylatok kiállítása kapcsán a VI. r. vádlott esetében a kézeredet miért nem volt vizsgálható.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és részletesen kell elemezni, egymással összevetni. Részletes indokát kell adni annak, hogy a bizonyítékok egyenkénti és összefüggésében történő értékelését követően mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely részükben és miért nem tartott valónak.

Az indokolás során nem hagyhatók figyelmen kívül a logika és az okszerűség, életszerűség szabályai sem.

A mindezek szem előtt tartásával lefolytatott bizonyítás eredményeként kerül abba a helyzetbe az elsőfokú bíróság, hogy a kifogásolt tényállási pontok esetében megalapozott tényállást állapítson meg és minden kétséget kizáróan dönteni tudjon a II., V. és VI. r. vádlottak büntetőjogi felelősségéről, büntetőjogi felelősség megállapítása esetén az V.r. vádlottnál, valamint a II. és VI. r. vádlottak esetében a megfelelő büntetés vagy intézkedés alkalmazásáról.

A bűnügyi költség kapcsán pedig szem előtt kell tartani az ítéletábra által e körben tett megállapításokat.

Budapest, 2015. év január hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Szalai Géza sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.466/2010/63. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 5.Bf.268/2014/25. számú ítéletében írt változtatással a III.r., a IV.r., a VIII.r., a IX.r. és a X.r.

vádlott tekintetében a kihirdetés napján 2015. év január hó 21. napján jogerőre emelkedett és a a IV.r. vádlottra kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2015. év január hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő